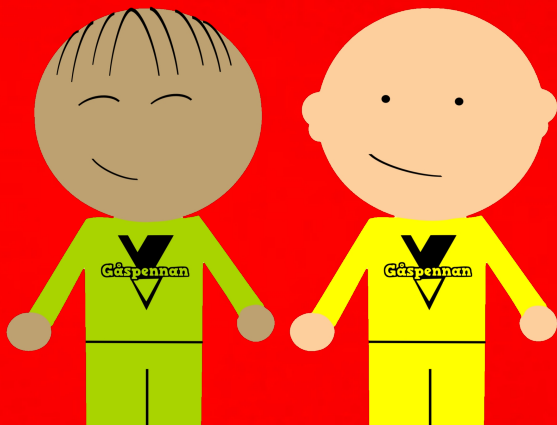

Gåspennan

Vulkanpanik

Nikolaus T. Mattheos

Gåspennan Vulkanpanik

av

Nikolaus T. Mattheos

Du hittar låtar, videor och annat
av Gåspennan på
www.gaspennan.com

Gåspennan musik HB

© Text: Nikolaus T. Mattheos 2020

© Bild: Peter Holgersson & Helena Lindström 2020

Tryck: Digitaltryck i Kungsbacka AB, 2020

ISBN: 978-91-519-5005-1

Gåspennan

Holger är en riktig tänkare. Han försöker alltid ta reda på saker som ibland är svåra att märka och upptäcka. När Holger funderar riktigt mycket sätter han pekfingret mot hakan utan att han själv märker det. På äventyren är han ofta lugn och försöker hitta smartaste sättet att lösa uppgiften på. Ibland tänker han däremot lite för mycket.

Fixx har väldigt mycket känslor. Han är snabb på att alltid vilja ställa upp och hjälpa andra. Fixx gör nästan alltid som han känner precis just nu. Han tror alltid det bästa om människor och djur och när han är på äventyren hittar han alltid sätt att sprida glädje och vänskap. Ibland ställer tyvärr hans starka känslor till det för honom.

Häng med Holger och Fixx på
ett nytt spännande äventyr

Äventyret börjar

Fixx läste med spänning. Han kunde inte släppa blicken från sagan när han plötsligt utbrast:

- Holger, du har ju skrivit fel här!

Fixx viskade tyst och pekade i Holgers skrivbok.

- Du har skrivit att draken spröt eld ur munnen. Det heter att draken sprutade eld ur munnen.

Holger såg att han skrivit fel.

- Tack, sa han leende och ändrade i boken.

- Nu är det perfekt, sa Fixx tyst. Precis som

det var på vårt senaste äventyr. Är sagan färdig snart?

Holger satt med ett pekfinger mot hakan och såg fundersam ut.

- Ja, nästan, sa han. Jag har bara lite kvar.

- Får jag läsa när du är klar? undrade Fixx nyfiket.

Holger log och tittade på sin vän.

- Självklart får du det.

De satt som vanligt bredvid varandra i klassrummet. Alla elever satt och skrev på sina sagor. Läraren Andreas avbröt tystnaden:

- Sådär mina vänner! sa han leende. Lägg undan skrivboken.

Han lade ner sin penna på bordet. När han blickade ut över klassrummet glittrade hans bruna, vänliga ögon.

Holger och Fixx tittade på varandra igen.

Fixx hjärta slog snabbare.

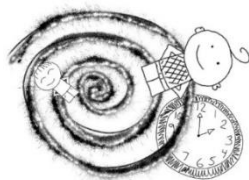
- Nu händer det, viskade han ivrigt.

- Undrar vad det blir för äventyr den här gången? svarade Holger och tittade på klockan.

Andreas fortsatte:

- Och kom ihåg att sagor kan innehålla problem och lösningar på problemen. Ni är bäst! Vi ses imorgon!

Klockan slog två och Andreas tittade på Holger och Fixx. Hans bruna ögon glittrade starkare. Han kliade sig i skägget. Utan att släppa pojkarnas blick knäppte han med fingrarna.

Plötsligt vred sig rummet för Holger och Fixx. Färgerna smälte samman och rummet krympte och blev mindre. Sedan blev allt svart.

Holger låg med ansiktet mot marken och kände doften av fuktigt gräs.

- Holger! Holger! ropade Fixx.

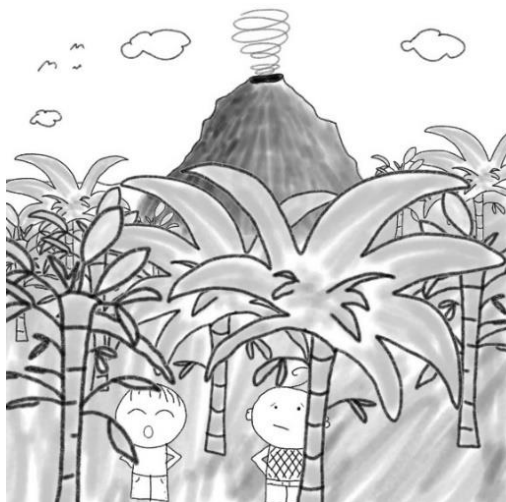
Holger öppnade ögonen och såg att Fixx låg på mage bredvid honom. Marken skakade och Holger hörde ett högt bullrande ljud.

- Bra! Du kanske kan förklara vad som händer! skrek Fixx.

Marken skakade kraftigt och Holger vågade inte ställa sig upp och titta. Han var osäker på om han kunde stå på benen. När han svarade fick han ropa för att höras över bullret.

- Jag vet inte! Jag ser inget annat än gräset och ditt ansikte.

Precis när han ropade försvann oljudet och marken blev stilla. De reste sig upp och tittade sig nyfiket omkring.

De stod mitt i en glänta omringad av tät skog. Skogen bestod av höga och låga träd och olika sorters buskar med stora och små blad. Det doftade underbart och skogen var färgrik av blommor och andra växter. Fixx hörde fåglar som kvittrade bland trädens grenar.

- Fixx, jag tror jag vet varför det skakade och mullrade, sa Holger.

Han pekade ovanför trädens toppar. Där, långt bort, fanns ett högt berg. Från bergets topp steg en rökslinga.

- En vulkan! utbrast Fixx.

- Ja, en aktiv vulkan som när som helst kan få ett utbrott, sa Holger tankfullt.

Fixx spärrade upp ögonen och tittade på vulkanen. Sedan på Holger. Sedan på vulkanen igen innan han nervöst frågade:

- Är det farligt?

Det tog en stund innan Holger svarade:

- Om den får ett utbrott är det farligt. Då kommer lava och aska ner från berget. Är människor och djur nära måste de fly.

De stod tysta och tittade på berget och skogen. De stelnade till när de hörde en bestämd röst bakom sig:

- Vilka är ni?

Mötet med en främling

Holger och Fixx vände sig sakta. En flicka som var huvudet längre än de båda stod framför dem.

Hennes mörka hår

hängde längs med axlarna. Hon stod och blängde på dem med armarna i kors framför bröstet.

- Hörde ni inte? sa hon innan de hann svara.
Vilka är ni och vad gör ni här?

- J... Jag heter Fixx..., stammade Fixx nervöst. Det här är min kompis Holger.
Holger svarade lugnt:

- Vi kom nyss hit. Vem är du?

Flickan tittade misstänksamt mot dem. Hon tvekade en stund innan hon svarade:

- Jag heter Inez. Jag bor på den här ön. Ni är inte härifrån!

Holger funderade. De var på en ö med en vulkan. Han hade sett träd som såg ut som palmer. Han anade var han och Fixx hade hamnat.

- Om jag får gissa, sa Holger med pekfingret på hakan. Jag tror vi är på en tropisk ö.

Inez tittade på honom och sänkte armarna. Hon verkade misstänksam och sa:

- Såklart ni är. Ni är på Vulkanön. Vet ni inte det?

Holger kände sig lite obekväm men bestämde sig för att berätta deras historia. Han talade om att de brukade hamna på äventyr ibland efter skolan. De förstod inte hur det gick till men de misstänkte att deras lärare Andreas hade något med det att göra. De visste aldrig var de skulle

hamna eller vad de skulle göra på äventyren.

När Holger berättat klart utbrast Inez
strålande:

- Det är fantastiskt! Jag kanske kan hjälpa er
få ert äventyr!
- Hur menar du? frågade Holger.
- Genom att ni hjälper mig såklart!

Holger tvekade. Kunde de verkligen lita på Inez? Fixx verkade i alla fall göra det. Ivrigt talade Fixx om för henne hur gärna de ville hjälpa. Han började ställa frågor om vad de skulle göra och blev till slut avbruten av Inez.

- Har ni sett vulkanen där borta? frågade hon.

Fixx skrattade och svarade:

- Ja, vi har både sett, hört och känt den.

- Då vet ni också att den har vaknat och kommer få ett utbrott snart, fortsatte hon. Om den får ett utbrott behöver vi i vår by lämna våra hus och fly. Med er hjälp kan vi stoppa vulkanen.

Inez log mot dem båda.

- Hur har du tänkt att vi ska stoppa en aktiv vulkan? frågade Holger oroligt.

Fixx skrapade nervöst med fötterna bland löven på marken. Holger hade sagt att det

kunde vara farligt om den får ett utbrott. Fixx tittade på vulkanen och sedan på flickan. Inez suckade och sa:

- *Ni* ska såklart inte stoppa utbrottet. Ni får däremot hjälpa mig hitta personen som kan det!

Naturen och de vilda djuren

Plötsligt hörde de ett högt rytande alldeles intill. Fixx rös i hela kroppen. Händerna blev svettiga och han vågade inte röra sig.

- Leopard! viskade Inez och hukade sig samtidigt som hon spejade in i skogen. Vi måste ta oss härifrån.

Ett lågt morr fick Holger och Fixx att röra på benen. Tyst följde de efter Inez in bland träden.

Hon berättade att de varit väldigt nära djuret. Leoparden hade bara varnat dem. Konstigt nog verkade Inez inte särskilt skrämmd. Fixx frågade henne hur hon kunde vara så modig. Inez försökte förklara:

- På den här ön är naturen mycket viktig. Är vi snälla mot den ger den oss det vi behöver. Detsamma gäller djuren...

- Även de farliga djuren? avbröt Fixx och tittade över axeln.

- Ja! fortsatte Inez. De är inte farliga för oss eftersom vi inte är farliga för dem. Vi jagar inga djur här.

Fixx stönade till när han snubblade på en av de många slingriga buskarna. Inez grymtade otåligt och fortsatte:

- Vi tar bara det vi behöver av naturen och ger tillbaka det vi kan. Exempelvis genom att

ge frukt och bär till vulkanen.

Holger tittade fundersamt på henne och avbröt än en gång.

- Men fungerar det verkligen? Att ge frukt och bär till vulkanen?

- Mjaa..., började Inez tveksamt.

Hon såg ut att försöka hitta rätt ord för att förklara.

- Vi har alltid gjort på det här sättet.

Vulkanen har inte haft utbrott så länge vi kan minnas.

Inez stannade upp och spanade ut i skogen.
Hon slappnade av och fortsatte:

- Vi har alltid tagit hand om allt i naturen.

Om vi bygger hus av träd planterar vi nya träd.
Tar vi frukt från träden tar vi bara så mycket som vi behöver.

- Det låter fantastiskt! avbröt Fixx än en

gång.

Holger fortsatte direkt efter:

- Det är ett underbart sätt att ta hand om naturen på!

Inez himlade med ögonen och suckade igen. Hon skulle aldrig kunna berätta klart om de fortsatte prata i mun på henne. Hon avslutade samtalet:

- Ja, men nu när vi inte kan ta hand om vulkanen som vi brukar är jag rädd att den är arg på oss. Därför behöver jag er hjälp!

- Självklart! sa Fixx utan att tveka. Vad ska vi göra?

Ljudet från leoparden hördes igen. Den här gången kom ljudet långt bort ifrån och Holger och Fixx släppte ut en lång suck av lättnad.

Elenas försvinnande

De hörde ljudet av sjungande fåglar och prasslet från torra löv under fötterna. Den snåriga skogen med dess taggar och grenar rev i kläderna. Inez förde ut dem på en stig och lovade att leoparden inte längre skulle följa efter.

- Min bästa vän Elena har försvunnit och det är henne vi ska hitta. Hon måste vara med när vi överlämnar gåvorna till vulkanen.

Inez försökte hopplöst vifta bort surrande, irriterande insekter som samlats kring dem.

Hon fortsatte:

- När vulkanen är så här arg behövs massor av gåvor.

Det var egentligen enkelt sa hon. De skulle

hitta Elena, hjälpa henne med gåvorna och sen blev vulkanen lugn. Om de inte hittade Elena fick de hjälpa byn på något annat sätt.

För Holger kändes det som att de passerade en ny växt eller blomma för varje steg. Alla var olika stora och hade olika färger. Nya dofter dök upp vart han än vände huvudet. Han kände nacken värmas upp av solen. Han vände blicken uppåt och såg små moln snabbt växa sig större på himlen.

- Är hon den enda som kan stoppa vulkanen?
frågade Fixx.

- Ja, det är hon. Elena är lika gammal som vi
och hon är elev till Marina. Marina är byns

ledare och tränar upp Elena att ta över hennes uppgifter. Elena blir ofta tvingad av Marina att göra allting själv.

Inez förklarade att det bara är Elena och Marina som vet vad som händer när de lämnar gåvorna. På ön kallar de det här för den stora hemligheten.

Hon berättade också om senaste gången hon såg Elena. För tre dagar sedan hade vulkanen börjat mullra lågt. Marina hade försökt tvinga Elena att själv ge gåvorna till vulkanen. Elena hade blivit rasande och plötsligt skrikit åt Marina. Efter det sprang Elena iväg och har sedan dess varit försvunnen.

Till en början sa Marina till alla i byn att Elena skulle lära sig en läxa och ingen fick leta efter henne. När vulkanen inte fick några gåvor blev den argare och argare. För varje dag som

gick skulle det krävas mer och mer gåvor. Så mycket att Marina inte skulle kunna ta hand om det själv.

- Idag skickade Marina mig för att leta efter Elena så att hon kan få hjälp med vulkanen, avslutade Inez.

Holger lyssnade samtidigt som han fortsatte att titta på molnen. De växte sig större och större på himlen.

Fåglarnas kvitter minskade och insekternas surr ökade.

- Vi behöver alltså bara hitta Elena, ta henne till byn och sedan blir allt bra igen? sa Fixx och gick med långa, lätta, kliv längs stigen.

- Jag tror inte det blir så enkelt, sa Holger plötsligt.

Han pekade mot himlen. Molnen hade gått från vita fluffiga kuddar till tunga mörka täcken. Han fortsatte fundersamt:

- Det kommer nog börja regna snart.
Dessutom finns det väl fler vilda djur än en leopard i den här skogen?

Med blicken mot himlen och rynkade ögonbryn svarade Inez:

- Ja, det stämmer. Vi får försöka att inte skrämma några fler djur. Även om vi hittar Elena snart måste vi nog övernatta i skogen.

Fixx tittade på de två andra och sa ivrigt:

- Holger! Jag tror vi får vårt äventyr ändå!

Det kanske blir lite blött men det gör inget.

Det blir nog inte bara *lite* blött tänkte Holger. Han funderade fortfarande på om de kunde lita på Inez. Varför behövde hon deras hjälp att hitta Elena? Inez kunde göra det mycket bättre själv. Holger och Fixx klampade bara runt och tog sig inte alls fram lika smidigt som Inez.

Dessutom, varför fick ingen i byn veta något om den stora hemligheten? Det var konstigt att det bara var två från ön som fick veta vad det handlade om. Han måste prata med Fixx.

Ovanför dem föll de första regndropparna över skogen.

Förföljda

En gren knäcktes i skogen bredvid dem. Alla tre ryckte till. Fixx kröp ihop och hukade sig bredvid en buske. Han höll ett stort, blött blad ovanför huvudet. Från bladet droppade vatten som rann längs hans nacke och rygg. Han märkte det inte.

Med darrig röst sa han:

- Inez..., är det leoparden igen?

- Jag vet inte..., svarade hon och spanade in mellan träden.

Fixx såg att Inez stelnade till och såg förvånad ut. Nästan som om hon fick syn på

något.

- Det kanske är bäst att vi fortsätter gå,
fortsatte Fixx. Det är lite läskigt här.

Inez ryckte på axlarna och såg ut att ha glömt
vad hon tittat på.

- Jag vet ett gömställe, sa hon bestämt och
gick vidare längs stigen.

Holger och Fixx tittade sig gång på gång över
axeln när de vandrade vidare. Inez började
sjunga på en sång. Hon förklarade att djuren
helst håller sig undan människor. Om de
sjunger så vet djuren var de är. Hon log mot de
två pojkarna.

Fixx kände sig trygg med Inez. Hon var
modig, stark och verkade kunna allt om
naturen. Han började också tralla på en melodi.

Holger tittade sig än en gång över axeln.
Han avbröt Inez och Fixx.

- Det känns som om något tittar på oss,
viskade han.

- Vad menar du? sa Fixx som helt glömt bort
alla djur och knäckta grenar.

Inez svarade med självsäker röst:

- Vissa djur följer efter ett tag för att hålla
koll. Det är vanligt.

Fixx trodde på henne. Allt hon sa lät så
självklart.

Det lätta regnet som fallit från himlen blev
till ösregn och sköljde över de tre barnen.

Den mörka varelsen

Naturens underbara dofter försvann och stigen de gick på luktade jord och lera. Himlen var mörk och det kändes som om träden kom närmare. Skuggorna blev längre och obehagliga. En kall vind svepte förbi dem. Fixx huttrade och tänderna skallrade när han sa:

- Det känns fortfarande som om vi är förföljda. Jag ångrar att jag sa att det bara skulle bli *lite* blött.

Inez vände sig mot honom och såg nöjd ut. Hon pekade framför dem.

- Det är lugnt. Där är gömstället.

Längre fram såg de en sprucken bergskulle. Holger och Fixx var ivriga och tog några snabba steg mot grottan.

Då såg de något i ögonvrån. En mörk varelse

sprang ut från en buske bredvid stigen. Holger och Fixx fick panik. De sprang in i varandra och föll ihop på den leriga marken. Fixx kravlade sig upp och stirrade mot busken. Men djuret, eller vad det var, hade försvunnit. Med stora ögon vände han blicken till Inez och sa:

- Snälla, säg att det var ett får eller en gullig liten kanin.

Inez tittade oroligt ut i skogen innan hon svarade:

- Jag vet inte. Den var snabb och sprang hukande eller på alla fyra. Inget jag har sett förut.

Hon vände sig hastigt mot dem och sa bestämt:

- Till grottan nu! SPRING!

Alla tre sprang så fort de kunde. Inez var snabbast och smidigast. Hon flög fram bland

buskar och träd. Holger och Fixx halkade och snubblade. Regnet gjorde det svårt att se. Ingen tittade bakåt men alla kände samma sak. Det fanns något bakom dem. Något som gömde sig i buskarna. Något som kanske var farligt.

Holgers misstankar

De stannade på den leriga jorden vid grottöppningen.

- Vad gör vi nu? frågade Holger flämtande.
- Tror... Tror ni..., sa Fixx men hade svårt att få luft.

Holger och Inez väntade tills Fixx andades normalt igen. Fixx pratade utan att vända blicken från skogen:

- Tror ni *Det där* är leoparden?

- Nej, svarade Inez utan att tveka. Det såg inte ut som en leopard. *Det där* är något helt annat.

Inez pratade lugnt och stilla. Fixx visste inte om han skulle slappna av eller oroa sig. Hon verkade orädd men sa ju att hon inte visste vad det var. Det gjorde honom förvirrad. Han sa ändå:

- Det känns bra att vara med dig. Du vet så mycket om naturen och är väldigt modig.

- Då skulle ni träffa Elena, svarade hon och log. Elena kan *allt*! Hon är byns bästa samlare och är alltid ute i naturen. Hon skulle kunna berätta vad *Det där* är.

Fixx såg att Holger såg misstänksam ut. Regnet smattrade mot Fixx huvud och fick hans tankar att försvinna.

- Jag kanske känner mig säker nu, men jag är

dyngsur, sa Fixx. Kan vi gå in?

Holger och Fixx gick tätt bakom Inez mot grottöppningen. Himlen var nästan svart och inne i grottan var det ännu mörkare. Inez såg på de två pojkarna. Hon log brett och sedan gick hon snabbt in. Hon svaldes av mörkret och försvann.

Holger la en hand på Fixx arm.

- Vänta lite, sa han tyst och lyfte pekfingeret mot hakan. Någonting med Inez känns fel.

- Vad menar du? frågade Fixx.

- Det är så många frågor. Varför måste Inez ha vår hjälp? Varför är hon inte mer rädd? Det känns som om vi bara är i vägen.

Fixx tittade på sin vän och svarade irriterat:

- Det är som vanligt med dig. Alltid så många frågor. Alltid så misstänksam.

- Kanske det, men någonting konstigt är det. Varför försvann Elena? Varför letar ingen annan efter henne? sa Holger.

Fixx pekade åt det håll de kommit från.

- Inez har räddat oss från *Det där*, sa han upprört. Hon har tagit oss till grottan. Hon har hjälpt oss hela tiden. Vad mer vill du?

- Du kanske har rätt... svarade Holger tveksamt. Men...

- Jag litar på henne. Förutom *Det där* tycker jag dessutom att det är väldigt spännande.

Fixx tog Holgers hand och höll hårt. De tittade en sista gång på varandra och gick sedan in i det läskiga mörkret.

Grillade banankokoskakor

Hur mycket Fixx än försökte så såg han ingenting. Det var kolsvart. Han greppade hårdare om Holgers hand.

Framför deras fötter slog plötsligt en låga upp. De båda ryckte till. Vid eldens ljus satt Inez.

- Jag och Elena brukar övernatta här ibland, sa hon. Vi har lämnat kvar tändstickor och torr

ved.

Elden blev starkare och grottan lystes upp. De stod i ett stort rum inne i berget. Det var fuktigt och röken från elden stack i näsan. När ögonen vant sig kunde de se hela grottan. Fixx kände sig överlycklig.

- Ser du Holger! sa Fixx och viftade med handen. Det finns grönsaker och frukt.

- Och där! utbrast Holger och viftade nästan lika mycket mot en hög av filter och kuddar.

Fixx såg att Holger längtade efter att få vila men själv studsade han runt i rummet. Han hade redan glömt bort alla bekymmer. Fixx stannade plötsligt upp och lyssnade.

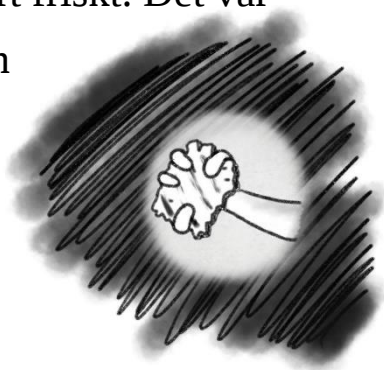
- Inez, vad är det längst in i grottan? frågade Fixx. Det låter som rinnande vatten.

- Det är det, sa Inez glatt. Vattnet rinner genom sprickor i berget. Det är det godaste och

renaste vattnet på ön. Smaka!

Fixx kände hur törstig han var. Han formade händerna som en skål och sänkte ner dem i det iskalla vattnet. Så smakade han på det.

Det var iskallt och underbart friskt. Det var kanske det godaste vatten han någonsin smakat. Han drack flera djupa klunkar.

- Kom och ät! sa Inez efter en stund. Det blir grillade banankokoskakor. Ni kan pressa limesaft på dem om ni vill.

De försökte att inte visa hur konstigt det lät. De hade aldrig ätit något liknande.

- Det låter..., hmm..., nytt och spännande, sa Holger.

- En ovanlig blandning, fortsatte Fixx.
Inez märkte deras tvivel.

- Har ni inte provat så vet ni inte, sa hon och log. Det är Inez och Elenas special, godaste kakorna i världen!

Det luktade faktiskt gott och de gick mot brasan. När de kom närmare kände Fixx värmen från elden. Han slappnade av och satte

sig ner på den hårda marken och han tog en tugga av kakan. Det Inez sa var sant. Det var verkligen de godaste kakorna i världen.

Holger och Fixx åt och åt. De pratade och skrattade medan de värmde sig.

- Jag är så mätt att jag tror jag spricker, sa Fixx och klappade sig på magen.

Ljudet från den knastrande veden och lukten från kakorna fyllde grottan. Just då kändes allt helt fantastiskt.

Det där lurar i skuggorna

Inez berättade att hon redan letat efter Elena i grottan men det fanns inga spår av henne här.

När Inez gick för att hämta mer vatten till dem viskade Holger.

- Varför har inte Elena gömt sig här? Varför är Elena inte glad över att vara ledarens elev? Varför är Marina arg och inte orolig? Kan det vara så att...

- Sluta nu! avbröt Fixx och gäspade. Vi har mat, vatten och tak över huvudet. Ingen letar efter Elena för att Marina sa att hon skulle lära sig en läxa!

Medan han pratade föll smulor från hans mun. Han brydde sig inte och fortsatte:

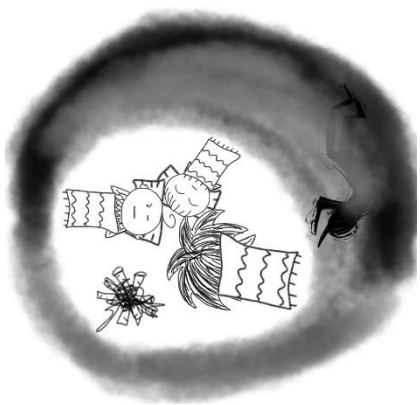
- Vi är varma och hon har tagit hand om oss. Jag tycker att...

Ett märkligt, hasande ljud avbröt Fixx. Det kom från grottöppningen. Något släpades i gruset och var på väg rakt mot dem. En klump växte i Fixx mage. Hjärtat bultade hårt och händerna blev svettiga. Vad det än var stannade det utanför eldens ljussken. De satt helt stilla och vågade knappt andas.

När Inez var tillbaka berättade de vad som hänt. Med hes röst sa Fixx:

- Ska vi kolla vad det är? Tror ni det är *Det där*?

- *Det där* är kanske rädd för elden, viskade Inez mycket tyst. Om vi stannar här i ljuset när vi sover kanske *Det där*

låter oss vara ifred...

De fick lita på henne. Inez lät inte det minsta rädd. Fixx tyckte det verkade som att ingenting i världen kunde göra henne rädd. De smög efter henne till filthögen.

Trots rädslan slöt sig snart ögonlocken och de tre föll i djup sömn.

Det där låg inte långt ifrån och tittade på dem i mörkret.

Panik i grottan

Holger, Fixx och Inez vaknade med ett ryck. Vulkanen vrålade igen. Det knakade och sprack i väggarna omkring dem.

De ställde sig upp på ostadiga ben. Vulkanen var verkligen arg.

- Vi måste hitta Elena snabbt! ropade Holger.

De andra hörde inte.

Han ropade högre:

- Vi måste hitta Elena!

Vulkanen får snart ett utbrott!

Sprickorna i väggarna växte sig större och stenar ramlade från taket.

- Strunta i Elena nu! Vi måste ut, grottan rasar och vi kommer bli fast här! vrålade Inez. Hon tog tag i pojkarnas armar och skrek

samtidigt som hon började springa:

- Vi måste ut NU!

På vägen ut såg de spår i gruset. Holger tyckte det såg ut som om något dragits eller släpats på marken. Det såg även ut som om något hade legat där. Ungefär lika stort som Fixx, kanske lite större.

Ett bländande ljus fick honom att tvärstanna. Han lyfte händerna för att skydda ögonen. Solen stod lågt på den klarblå himlen.

Snart vande sig ögonen och det bländande vita ljuset blev till sprakande vackra färger. De var mitt ute i den fantastiska naturen bland tusentals olika blommor och växter. Det såg ut som ett paradis!

Marken fortsatte att skaka och ljudet var öronbedövande. De stod i alla fall utomhus där

inget kunde falla på dem. Mullret slutade samtidigt som Inez ropade högt:

- VI MÅSTE TILL BYN!

Det höga skriket fick Holger och Fixx att sätta händerna för öronen. Inez rodnade om kinderna och sa mycket tystare:

- Förlåt. Det var inte meningen att skrika.

Under en kort stund var hela skogen helt tyst.

- Det gör inget, sa Holger och skrattade. Jag blev bara lite skrämmd.

- Jag är glad att det är du och inte vulkanen som fick ett utbrott, instämde Fixx.

- Just det! Eller jag tror det i alla fall, fortsatte Holger skämtsamt.

Alla tre log. Det kändes skönt att någon lättade på stämningen. De tittade ändå upp mot vulkanen för att vara säkra på att den hade slutat för den här gången.

De hörde hur fåglarna började sjunga igen och hur vinden susade bland träden. Värmen från solen och de ljuva dofterna från skogen fick alla tre att slappna av.

Inez berättade att det där var en ordentlig varning från vulkanen. Utbrottet skulle komma när som helst. De hade inte längre tid att hitta Elena. De fick helt enkelt själva hjälpa till i byn.

Holger tänkte att de säkert kunde få hjälp av Marina på något sätt men sa ingenting. Han följde efter Inez som börjat gå igen.

De såg inte att *Det där* satt i en buske bakom dem och spanade. *Det där* smög efter de tre in i skogen utan att ge ett ljud ifrån sig.

Sista utvägen

- Berätta mer om Marina är du snäll, sa Holger och tittade på Inez.

Solen blev varmare och varmare medan de snabbt gick genom den täta skogen.

- Hon är byns ledare. Hon är sträng och bestämd men mest mot Elena. Marina tycker att Elena behöver lära sig allt på en gång.

Inez tog en kort paus och fortsatte efter en stund:

- Marina tycker att de hon undervisar ska lära sig noga. Det är många prov och läxor. Det handlar mest om naturen och djuren. Vi är ofta ute och tittar på det vi lär oss om.

-Det skulle jag också vilja göra, avbröt Fixx. Vår lärare Andreas vill att vi gör det oftare men vi hinner nästan aldrig.

Inez harklade sig och sa irriterat:

- Vad vill ni mer veta?

De fortsatte prata om byn och Marina. Holger och Fixx tyckte Marina verkade läskigare för varje sak Inez berättade. Hon verkade vara alldeles för sträng.

Solen syntes nästan inte bakom de höga och många träden. Trots det klubbade kläderna mot huden. De täta buskarna och sträva stora löven var svåra att gå förbi och de fick ta många omvägar.

Efter en lång stund hörde de ett svagt ljud från rinnande vatten. De gick mot ljudet som långsamt blev starkare. De kom fram till en bred flod som korsade deras väg.

Holger fortsatte att ha koll på hur Inez betedde sig. Inez tittade ofta bakåt med rynkade ögonbryn och uppmärksam blick. Hon sa inget om det men verkade bekymrad. Det var nästan som om hon letade efter något eller någon. Holger tänkte att hon kanske inte hade gett upp på att hitta Elena.

- Vi stannar här och äter lite, sa Inez. Efter det måste vi till bron som tar oss över floden.

- Hoppas verkligen vi skakat av oss *Det där*, sa Holger när de satt sig ner.

Han kände fortfarande att något var väldigt fel. De satte sig ner i gräset och åt det sista de hade med sig. Solen sken och vinden fick löven i skogen att prassla.

Efter en stund suckade Inez. Hon tittade mot skogen där de nyss gått och såg förvånande nog besviken ut.

- Vi får helt enkelt rädda byn själva, sa hon högt. Vi får ta ut alla på havet och vänta på vulkanutbrottet där.

- Vad menar du? frågade Holger och la pekfingret tankfullt på hakan. Du sa att vi kunde hjälpa med att stoppa vulkanen.

Inez tog ett djupt andetag och Holger förstod att de nu skulle få svar på varför hon betett sig så underligt.

- Förlåt..., började hon. Ni förstår...

Buskarna prasslade till. Ur trädens skuggor reste sig en varelse på bakbenen. Den rörde sig mot de tre. När varelsen steg ut i ljuset utbrast Holger och Fixx i panik:

- *DET DÄR!*

Mötet med *Det där*

Holger märkte inte att han blundat. Inte heller att han höll om Fixx lika hårt som Fixx kramade honom. Sakta öppnade Holger ögonen. Av det han såg förstod han absolut ingenting. Han petade på Fixx som först då vågade öppna sina ögon.

Framför dem stod Inez leende och kramade om en flicka. Flickan hade kort ljust hår och var lika lång som Inez. Flickan såg mycket trött ut.

- Äntligen! utbrast Inez.
Vad glad jag är att se dig!

- Jag var ju tvungen att
rädda er, svarade flickan ilsket
och släppte taget om Inez.

Inez fortsatte att le men såg nervös ut.

Hon tittade på Holger och Fixx.

- Vad menar du med att rädda oss? sa hon tveksamt.

- Du vet mycket väl att ni inte kan stoppa vulkanen själva. Varför kan inte Marina göra det?

Holger harklade sig och avbröt flickorna:

- Ursäkta mig, men vem är du?

- Det är Elena! berättade Inez glatt. Hon har kommit tillbaka för att hjälpa oss.

Elena såg irriterad ut när hon sa:

- Jag hade inget val. Varför måste alla fly från byn?

Fixx hade verkligen trott att det var *Det där* som prasslat i buskarna. Han var fortfarande rädd men samlade sig och frågade hoppfullt:

- Elena, vet du vad *Det där* är? Är det en leopard?

Han hoppades det var en leopard. Det värsta vore om inte ens Elena visste vad det var.

- Vad pratar du om? frågade hon. Leopard? Jag har hört er prata om *Det där* förut.

Fixx berättade om hur rädda de varit för den där varelsen som följt efter dem i skogen. En varelse som inte velat visa sig men hela tiden varit nära.

Det konstiga var att Elena började fnissa. Fnisset blev till ett klingande skratt. Fixx rodnade.

- Jag vet att vi inte borde varit rädda..., fortsatte han.

Elena skrattade så hon fick svårt att andas.

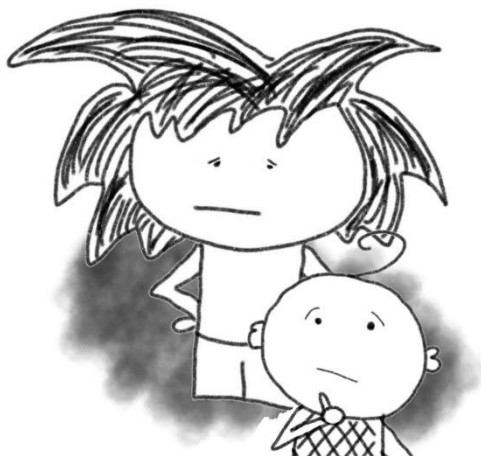
- Vänta..., vänta..., sa hon och försökte få luft.

Tårarna rann längs hennes kinder. Till slut blev hennes andning normal.

- Det var ju jag! sa Elena glatt. Det var jag hela tiden, jag trodde ni visste det!

Holger märkte att Inez skruvade på sig. Han hade inte glömt att hon försökt berätta något tidigare. Hade hon vetat?

Inez tittade bort medan Elena började berätta vad som hänt.

Sanningen kommer fram

Elena förklarade att hon flytt från byn för att slippa Marina. Hon var trött på att Marina var så elak och sträng. Hon orkade helt enkelt inte mer och sprang ut i skogen.

När Holger och Fixx pratade med Inez första gången hade Elena varit i närheten och hört allt. När Inez sa att hon behövde pojkarnas hjälp blev Elena så nyfiken att hon följde efter.

Då det började regna skrämde plötsligt en gås henne och hon bröt klantigt nog av en gren bland träden. Det hade avslöjat henne. När Elena sa det tittade hon på Inez som fortfarande tittade ner i marken. Fixx kom ihåg att Inez hade tittat på något i skogen när de hörde grenen gå av.

Elena fortsatte berätta att Holger och Fixx

höll på att springa på henne då de fått syn på grottan. Hon ville inte bli upptäckt så hon flydde in bland trädens skuggor.

- Grottan undvek jag först. Jag visste att Inez skulle börja leta där, sa hon och tittade mot Inez. Det regnade och jag frös så mycket att jag gick in efter er.

Inez nickade utan att lyfta blicken. Hon rodnade samtidigt som Elena fortsatte förklara.

Elena hade varit så trött och blöt att hon släpat fötterna i gruset innan hon lagt sig utanför eldens ljussken. Hon höll sig vaken hela natten och när vulkanen börjat mullra hann hon ut precis innan de andra. Hon följde sedan efter dem hit till floden.

- Jag skulle aldrig tillåta att alla människor måste fly, avslutade Elena. När jag hörde det blev jag tvungen att visa mig.

Fixx hade tyst lyssnat på hela den otroliga historien. Han hade inte avbrutit en enda gång vilket förvånade honom själv. Nu visste de vad *Det där* var för något.

- Inez, sa Elena bestämt. Det är dags för dig att berätta sanningen för Holger och Fixx nu.

Då började vulkanen än en gång mullra, kraftigare än förra gången. Marken skakade och slog nästan omkull alla fyra. Elenas ögon

spärrades upp. När hon skrek hördes det
knappt:

- Vi måste hinna över bron innan den rasar!

Inez berättelse

Bron var inte långt borta. Den var byggd av mörkt trä och gick lågt över vattnet. Den knakade och gungade i takt med markens rörelser.

- Snabba er, det här är sista varningen från vulkanen, ropade Elena som tog de första stegen på bron.

Bara inte bron rasar nu, tänkte Holger men sprang efter utan att tveka.

När Holger tog sista steget från bron hördes ett högt brak. Han vände sig om och såg bron brytas isär och falla ner i vattnets

vågor. Det var som en signal till vulkanen att den gjort sitt arbete. Vulkanen tystnade och de stannade upp för att hämta andan. Elena sa efter en stund:

- Inez, det är dags att berätta för dem. Det är inte mer än rätt.

Inez såg besvärad ut. Hon tittade upp mot himlen och skruvade på sig.

- Jag har inte varit helt ärlig med er, sa hon. Jag berättade ju om den stora hemligheten tidigare.

Fixx kände hur en klump i magen växte sig större för varje ord. Inez tog ett djupt andetag och började berätta.

Som de redan visste var det ingen annan än Elena och Marina som hade koll på vad som hände när gåvorna lämnades till vulkanen. Ingen annan från ön fick någonsin reda på det.

Inez hade givit sig av för att hitta Elena och fann Holger och Fixx. Hon hade tänkt att de kunde hjälpa henne att leta.

- Att vara tre istället för en som letar är såklart bättre, sa Inez.

Hon tog ett nytt andetag för att fortsätta men Elena avbröt henne.

- Sen upptäckte du mig, när jag bröt av grenen på trädet.

Inez berättade att hon upptäckt Elena men inte velat avslöja henne. Hon tänkte att om Elena verkligen ville komma fram skulle hon göra det.

- Du visste hela tiden vad *Det där* var men berättade inget? avbröt Holger.

Fixx kände sig lurad och ledsen. Han fick inte fram några ord. Inez hade verkat vara modig bara för att hon visste att det var Elena.

Hon hade kanske ljugit om andra saker. Hon kanske till och med hade sjungit för att Elena skulle veta vart de var.

- Jag ville inte svika Elena heller, svarade Inez och ögonen glänste av tårar.

Inez fortsatte berätta med darrig röst. Eftersom inte Elena velat visa sig så kunde Holger och Fixx hjälpt till med de tunga gåvorna. De var ju inte från ön, så de kunde få veta vad den stora hemligheten var och hjälpa Marina att bära.

Inez berättade däremot aldrig om sina planer för hon visste att det skulle bli farligt. Hon var rädd att Holger och Fixx skulle vägra att hjälpa.

När vulkanen mullrat vid grottan hade hon förstått att inte heller det gick.

- Vulkanen visade då att den är för arg, fortsatte hon. Marina kommer inte klara av att bära så mycket gåvor att det räcker, inte ens med er hjälp Holger och Fixx. Det är bara med hjälp av Elena det går.

- Så det var så du lockade fram mig! avbröt Elena. Jag hade ingen aning om att Marina inte kunde bära gåvorna själv. Du visste att enda sättet att få mig att komma fram var att säga att alla skulle behöva fly.

Elena tog ett djupt andetag innan hon fortsatte:

- Du skrämde fram mig istället för att berätta som det var.

Nu började Inez snyfta och tårarna rann likt floder från ögonen. Hon vände sig mot Holger och Fixx.

- Det är bara med Elenas hjälp som ni kan stoppa vulkanen. Det är bara hon och Marina som vet hemligheten. Nu vet ni varför jag har betett mig underligt och inte berättat allt.

Alla fyra låg tyst i gräset när Inez var klar. Fixx kände sig mycket ledsen och fruktansvärt besviken. Han hade verkligen litat på Inez. Han tittade mot Holger som ryckte på axlarna. Holger hade förstått att något var fel som vanligt. Han hade haft rätt.

Förlåtelse

Efter en stunds fundering hade Fixx bestämt sig.

- Det gör inget, sa han tyst. Jag känner mig ledsen över att du ljög men du har förklarat.

- Det var inte meningen, jag ville..., sa Inez men avbröts av Holger.

- Jag visste att något var fel. Du fick oss att vara rädda i onödan.

Inez vände bort blicken och ögonen fylldes än en gång av tårar. Hennes kinder blev röda och hon skämdes. Hon försökte förklara igen:

- Jag tänkte inte på det. Jag tänkte bara på byns bästa. Om jag...

Nu blev hon avbruten av Fixx istället:

- Du kunde inte veta att vi skulle hjälpa även

om det blir farligt. Holger, visst kommer vi hjälpa till?

Efter en kort tvekan svarade Holger:

- Du har rätt Fixx. Det är klart vi ska.

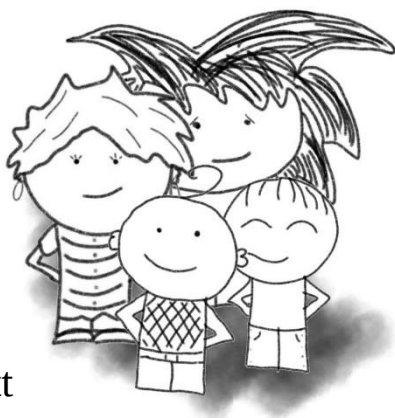
Elena som varit tyst hela tiden sa slutligen:

- Jag förlåter dig. Du är min bästa vän. Bästa vänner gör misstag ibland.

Inez suckade ljudligt och log.

- Ni måste verkligen avbryta mig jämt, sa hon. Tack för att ni vill hjälpa till. Tack för att ni förlåter mig.

Det kändes bra att ha pratat med Inez tänkte Fixx. Det kunde bli så fel ibland. Tänk att hon hade trott att de inte skulle hjälpa till. Hon hade fått Holger att misstro henne, men Holger är i och för sig alltid misstänksam.

Det enda han oroade sig över nu var vad som kunde vara så farligt med gåvorna till vulkanen. Han väcktes ur sina funderingar när Elena plötsligt utbrast:

- Det är bråttom nu! Vi måste vidare!

Även om Elena hade bråttom så kände sig Fixx på gott humör. Nu måste den svåra biten vara över. De hade ju hittat Elena.

De gick över ängar och längs stigar. De såg stora åkrar där det växte olika sädesslag. De kom ut på en grusväg där de mötte människor som bar på korgar, yxor, rep, spadar och andra verktyg. När de såg Fixx och sällskapet tittade de storögt och pekade. Ibland hörde de någon säga Inez eller Elenas namn. De sa ofta något om vulkanen.

- Ser ni där borta, ropade Inez glatt.

Fixx kunde se byn vid vulkanens fot. Han

kände hur stegen blev lättare och han log.

- Ja..., sa Elena missnöjt.

Hon såg inte glad ut där hon gick med bestämda steg och rynkade ögonbryn.

I byn såg de människor i full fart med dagens sysslor trots hotet från ett vulkanutbrott. De såg en man som gick med en flätad korg full med tvätt. En kvinna som gick med en kärra packad med frukt. En ung pojke som ledde en häst mot

åkrarna.

- Det är skördetid nu, sa Inez. Det är därför alla är ute och arbetar.

Fixx hörde knappt Inez. Han såg att Elena var ledsen.

- Elena, varför är du inte glad över att vara tillbaka? frågade han.

- Marina kommer vara arg på mig. Hon brukar alltid ge mig något onödigt att göra när hon är arg. Dessutom måste jag stoppa vulkanen.

Fixx kände sig ledsen för Elenas skull.

- Jag och Holger hjälper dig självklart med allt du behöver, sa han.

- Är ni säkra? Det kan bli farligt men jag tror inte det går utan er hjälp.

Holger och Fixx tvekade inte när de tillsammans svarade:

- Självklart!

Nu hade de sagt flera gånger att det kunde bli farligt, tänkte Fixx. Vad kunde vara farligt med att lämna lite frukt och bär?

Marina

- Var har du varit?

Marinas röst var nära att spricka av ilska.

Stackars Elena, tänkte Holger. Bredvid honom stod Fixx och Inez. Framför dem stod Marina och spände blicken i Elena. Elena vågade inte möta Marinas ögon och tittade ner i marken.

Marina hade rynkigt ansikte och grå slingor i sitt mörka hår. Men hon var rak i ryggen och stod stadigt. Marina fortsatte med sträng röst:

- Tror du att du kan smita från dina sysslor bara sådär?

- Förlåt..., svarade Elena utan att lyfta blicken.

- Och samtidigt som eländet med vulkanen!

Marina pekade med ett knotigt finger mot det höga berget som gav skugga från den heta solen. Varför försvann du bara?

Elena mötte Marinas blick och sa med oväntat stadig röst:

- Jag är trött på dina lektioner och du är elak. Jag vågade inte säga det förut. Men jag vågar nu!

Marinas ögon spärrades upp. Förvånat utbrast hon:

- Trött? Elak? Vågade inte? Vad säger du egentligen?

Elena fortsatte:

- Du är alltid för sträng mot mig. Jag får aldrig vara ett barn. Jag hinner aldrig leka med mina kompisar. Du ger mig alltid för svåra uppgifter! Jag har inte roligt längre!! Du lyssnar aldrig på mig!!!

På slutet skrek hon.

Holger kände hur det knöt sig i magen. Hur skulle det här sluta? Marina kommer bli argare och skälla ännu mer på Elena.

Men än en gång blev han förvånad.

- Men Elena... Hur ska du annars hinna lära dig allt? Du måste lära dig allt jag kan innan det är för sent. Marina lät uppgiven, nästan sorgsen.

Elena svarade argt:

- Jag behöver inte lära mig allt på en gång!

Kunde det vara så att Marinas blick blev lite mindre spänd, tänkte Holger.

Elena fortsatte:

- Alla andra får tid att leka, sjunga och dansa. De får även vara i naturen utan att behöva lära

sig alla namn på växterna. Men inte jag. Jag vill bara vara som alla andra!

Att vara utvald

Marina tittade på Elena och de tre andra.
Hennes stränga min försvann och hon såg verkligen ledsen ut.

- Du är inte som alla andra och jag gör det för din och byns skull, sa hon tyst.

Elena såg förvånad ut och rörde på läpparna utan att få fram ett ljud.

Plötsligt frågade Inez:

- Vad menar du?

- Jag är gammal, svarade Marina och såg på Inez. När jag inte kan eller orkar längre måste någon ta över efter mig. Det måste vara Elena som gör det. Det är bråttom. Jag orkar inte längre bära alla gåvor till vulkanen. Jag har lärt henne allt jag kan.

Holger förstod nu att Marina var rädd att byn skulle vara utan en stark ledare. Hon hade lärt Elena allt hon behövde veta. Hon hade varit sträng mot henne för allas skull.

Fixx avbröt oväntat:

- Jag tror att det går att lära sig och ha roligt samtidigt.

Holger tittade förvånat på Fixx som fortsatte:

- Prata med varandra. Då får ni veta vad ni båda tycker är roligt. Då har ni kul samtidigt som ni lär er allt viktigt.

Det blev tyst igen. Marina tittade på Elena och sa med mjuk röst:

- Jag har alltid trott du visste varför jag var sträng mot dig. Vi har alltid gjort på ett visst sätt men jag ska försöka ändra mig. Skulle du vilja bli min elev igen om jag gjorde det?

Elena såg upp på Marina och log.

- Ja, det vill jag, svarade hon lika mjukt.

Elena vände sig mot Holger och Fixx och fortsatte leende:

- Ska vi se till att stoppa vulkanen innan det är för sent?

Då brast vulkanen ut i ett muller högre än någonsin. Det var sista varningen från den. Det var nu eller aldrig.

Ett paradis

- Den kommer få ett utbrott snart, sa Marina.
Stoppar ni den inte nu måste vi fly.

- Följ med mig, ropade Elena och började springa.

Holger och Fixx följde efter. Inez visste att hon inte fick följa med eftersom hon var från ön. Hon stannade och lovade att hjälpa till i byn om det behövdes.

- Vi ses sen, skrek hon och såg orolig ut.

Elena sprang mot en byggnad med halmtak. När Holger och Fixx kom ikapp henne höll hon i tre stora korgar. Hon gav dem varsin och de gick in i huset.

Där inne såg de högar av frukt. Det fanns mango, kiwi, körsbär, drakfrukt, stjärnfrukt, papaya och många, många fler. Det luktade lika

friskt och sött som en hemmagjord fruktsallad.

De fyllde korgarna och lyckades nätt och jämt lyfta upp dem.

De tog en kort paus och Holger frågade det han funderat på länge:

- Vad gör vi nu?

- Nu ska vi upp till vulkanens topp, svarade Elena och la i den sista bananen.

Holger såg hur Fixx stelnade till.

- Nu förstår jag vad ni menade med farligt...
sa Fixx nervöst.

- Det är där uppe vi lämnar våra gåvor,
fortsatte Elena. Men vi måste snabba oss!

Det fanns ingen tid att stanna upp och tänka.
Det var mest frukt i Elenas korg men Holger
och Fixx orkade inte bära lika mycket. Elena
lovade att det skulle räcka.

De skyndade ut ur byn och började
vandringen mot vulkanens topp. Det var svårt
när marken skakade hela tiden. De tunga
korgarna fick det att göra ont i armar och ben.

När de kommit halvvägs tog de en kort paus.
Utsikten var magisk. Härifrån kunde de se hela
ön. Holger stod still och stirrade. Han glömde
nästan bort deras uppdrag.

- Holger! Det ser verkligen ut som ett
paradis, sa Fixx glatt. Där borta är grottan där
vi sov!

- Ja, och där är floden och den trasiga bron,
svarade Holger.

- Där är också den täta skogen, sa Fixx.
Längre bort finns det fler berg och sen kommer
havet. Otroligt vackert.

Holger fortsatte:

- Nära vulkanen är det bara åkrar. Det måste
vara fantastiskt att odla här. Det har med
värmén och askan från vulkanen att göra om

jag kommer ihåg rätt.

Elena avbröt Holger.

- Vi måste skynda oss nu, sa hon och lyfte upp sin korg. Vi måste hinna till toppen innan det är för sent.

Den stora hemligheten

De fortsatte sin vandring. Det enda de kunde tänka på var att sätta den ena foten framför den andra. Efter en lång stund nådde de toppen.

Där uppe kunde de se ner i den stora gropen som fanns högst upp. Röken sved i näsan och ögonen tårades. På vissa platser kunde de se röd lava som stigit upp från vulkanens mitt.

Holger kände nu också stanken av ruttet ägg. Han rynkade ögonbrynen och höll för näsan.

- Det är lukten av svavel, sa Elena. Vi som bor här är vana men jag förstår att det stinker för er.

- Det luktar fis! utbrast Fixx.

- Det gör det nog, sa Elena och skrattade. Nu måste vi fortsätta. Vi ska ner dit!

Hon pekade på en platt sten som låg en bit

ner i gropen. De gick längs en stenig väg, försiktigt för att inte snubbla.

Mullret gjorde ont i öronen och den skakande marken fick nästan knäna att vika sig. När de kom fram skrek Elena:

- Nu lämnar vi frukterna här och sen springer vi.

De började tömma sina korgar.

- Vad händer sen? ropade Holger.

- Sen tar vulkanen hand om gåvorna och den blir lugn, skrek Elena som svar.

- Hur vet ni det?

- Frukten är alltid borta dagen efter vi lämnat den, vrålade Elena och la sin sista papaya på stenen.

Holger stannade upp och lyfte fingret mot

hakan. Vad var den stora hemligheten egentligen? Inget här verkade hemligt. Han frågade Elena som log när hon svarade.

- Hemligheten är att det inte finns någon hemlighet. Vi vill bara inte att någon ska gå hit och skada sig.

Elena vände sig mot den steniga vägen igen.

- Nu springer vi innan vulkanen har tröttnat på oss, fortsatte hon.

Holger rynkade på ögonbrynen. Det kändes inte rätt att ljuga för alla som bor här. Elena och Marina hade ljugit om att det fanns en hemlighet. Om de bara varit ärliga hade de kunnat ta hjälp av vem som helst. Elena och Marina hade ljugit i onödan och riskerat att alla måste fly sina hem. De riskerade byns säkerhet bara för att behålla hemligheten

Det känns inte rättvist, speciellt inte med tanke på vad som hände med Inez. Holger hade inte tid att säga vad han tänkte, Elena sprang redan.

Under tiden de rusade mot byn märkte de hur mullret minskade och att marken skakade mindre.

- Kommer det fungera? frågade Holger undrande.

- Det har alltid fungerat förut, svarade Elena och log. Vulkanen ger oss bra jord att odla på. Vi ger tillbaka det vi kan. Fungerar det inte får vi ge mer.

Fixx får en idé

Senare samma kväll
satt Holger, Fixx, Inez
och Elena på en äng
och åt banankokoskakor.

Vulkanen var fortsatt tyst och stilla.

Marina och Elena hade pratat med varandra.

Holger trodde att det skulle bli bra mellan dem.

Det var bara en sak till han behövde säga till de andra.

- Om vi lärt oss något så är det att inte ljuga,
sa han.

- Jag håller med. Hade jag berättat sanningen
för alla er direkt hade allt blivit lättare, svarade
Inez.

Holger tittade på Elena som såg frågande ut.

- Eller hur Elena? Att säga sanningen är

viktigt.

- Menar du hemligheten? frågade hon tyst.

Holger nickade och Elena fortsatte:

- Jag ska prata med Marina om det. Jag tror du har rätt. Vi måste ändra lite på oss för allas bästa.

Nu var Holger nöjd.

- Jag tror vi har gjort det vi kom för, sa han.

- Ja, jag tror också det, svarade Fixx och log.

Inez skrattade och tog en tugga av kakan.

Hon berättade att de gärna fick komma och hälsa på om de kunde.

En tystnad spred sig när hon sagt det. De insåg att de kanske aldrig skulle ses igen. Det var tråkigt att de skulle skiljas. Den sorgsna stämningen avbröts av Holger:

- Den stora frågan nu är hur vi kommer hem, sa han med pekfingret mot hakan.

- Jag vet vad vi kan prova, sa Fixx och ställde sig upp.

- Ställ er i en cirkel, sa han. Gör som jag säger så tror jag att det går.

De andra ställde sig upp. De tog farväl av varandra och kramades. Sedan sa Fixx:

- Blunda nu. Holger och jag tänker på det sista vi gjorde innan vi kom hit. Inez och Elena, tänk på något som vi allihop har gjort tillsammans.

De tog tag i varandras händer och blundade. Det behagliga ljudet av fågelkvitter och vindens sus störde dem inte.

Inez och Elena tänkte på all hjälp de fått. Allt från att komma hem, att prata med Marina och att stoppa vulkanen.

De hade haft roligt nästan hela tiden! Tänk att de hade trott att *Det där* varit en farlig varelse.

Holger och Fixx tänkte på klassrummet och vad läraren Andreas sagt:

- Och kom ihåg att sagor kan innehålla problem och lösningar på problemen. Ni är bäst! Vi ses imorgon!

Holger och Fixx öppnade ögonen. De var tillbaka i klassrummet och resten av kompisarna var på väg ut genom dörren. Läraren Andreas log. Hans ögon glittrade inte på samma sätt längre och han plockade ihop sina saker.

Fixx kände något i fickan och tog fram en liten banankokoskaka. Han visade Holger.

- Den där lägger vi till vår samling, sa Holger och tog fram en träask från sin låda i klassrummet.

I asken låg en massa saker. Bland annat en tand från en drake, en sten från månen och en ring från en viking. Fixx la försiktigt ner kakan och stängde locket.

- Hoppas vulkanen fortsätter att vara lugn, sa Holger.

Holgers pekfinger letade sig än en gång mot hakan. Fixx svarade:

- Det tror jag. Elena sa att den alltid brukade göra det.

Fixx fortsatte:

- Nästa saga jag skriver ska heta Vulkanpanik och handla om när vi träffade Elena och Inez!

De båda skrattade. De längtade redan efter nästa äventyr.

Vulkanen på ön är på väg att få ett utbrott. Holger och Fixx måste hjälpa till att rädda byn som ligger vid vulkanens fot. I den okända naturen stöter de på många utmaningar. De märker också att någonting inte stämmer med deras nya vän.

Kommer de hinna rädda byn?
Vad är det egentligen som gömmer sig i skogen?
Kan de verkligen lita på sin nya vän?
Och framförallt, lyckas de ta sig hem igen?

Följ med Holger och Fixx på ett spännande äventyr till Vulkanön

www.gaspennan.com